

**Щирість та емоційність прози
Галини Вдовиченко**

Департамент культури і туризму
Полтавської обласної державної адміністрації
Полтавська обласна бібліотека для юнацтва
ім. Олесь Гончара

Серія "Сучасні українські письменники"

Щирість та емоційність прози Галини Вдовиченко

Інтелект-реліз

Вип. 28

Полтава – 2019

УДК 012:821.161.2.09 Вдовиченко
Щ 87

Укладач : Варвара Василівна Потуремець

Щирість та емоційність прози Галини Вдовиченко : інтелект-реліз / укладач В. В. Потуремець ; Полтавська обласна бібліотека для юнацтва ім. Олесья Гончара. – Полтава, 2019. – Вип. 28. – 12 с.

Цей номер інтелект-релізу присвячений творчості сучасної української письменниці Галини Вдовиченко, твори якої користуються підвищеною увагою як у молоді, так і в старшого покоління.

Видання розраховане на учнівську та студентську молодь, викладачів навчальних закладів та бібліотечних працівників.

З тими, хто вважає, що українці заслуговують на повчання з позиції сили, на зверхність, на право втручатися у наші внутрішні справи, добрими бути не можна.

Ми були й залишаємось людьми із притаманним нам оптимістичним світосприйняттям, і жодні агресори не в змозі перетворити нас на розчарованих зневірених людей. Ми краплю радості побачимо будь-де, навіть у смутку. А загарбник нехай захлинеться власною кров'ю.

Галина Вдовиченко.

Книги Галини Вдовиченко – зразок "найсвітлішої" сучасної прози. Досвідчена журналістка, вона дебютувала в літературі 2008 року. З того часу вийшло вісім книжок, а роман "Пів'яблука", перший тираж якого розійшовся за місяць, був перевиданий вдруге. Щоб зрозуміти, що забезпечує популярність книжкам цієї львівської письменниці, достатньо прочитати хоча б одну.

Галина Костянтинівна Вдовиченко народилася 21 червня 1959 року на Кольському півострові за Полярним колом. Сім'я часто переїжджала з місця на місце з малою Галиною, тому дівчинка навчалась у різних школах Івано-Франківська, Надвірної, Рави - Руської, Москви. У дитинстві дівчинка разом з батьками постійно була у бабусі з дідусем у селі Отинія Коломийського району Івано-Франківської області, на батьківщині батька.

Закінчила філологічний факультет Львівського національного університету ім. Івана Франка. Живе у Львові. Працює заступником головного редактора щоденної газети "Високий Замок" (Львів). Має сина і доньку.

У Галини Костянтинівни є хобі: дизайн одягу та інтер'єрів, колекціонування рукавичок та гірських лиж.

Щодо літературної діяльності, то у вересні 2008 року Галина Вдовиченко дебютувала з романом "Пів'яблука", який вийшов у видавництві "Нора-Друк" (Київ) і став лідером продажів на стенді видавництва під час роботи Львівського Форуму видавців-2008, отримавши справжнє визнання читачів. Перший тираж книжки розійшовся протягом місяця. Вона отримала спеціальну конкурсну нагороду "Вибір видавців", першу в історії цього конкурсу. Книготоргівельна мережа ЕМПК відзначила її дипломом "Дебют 2008 року" в номінації "Кращий автор", а у конкурсі на кращу українську

книгу журнал "Кореспондент" надав їй другу премію.

У червні 2009 року Галина Вдовиченко отримала Першу премію в номінації "Роман" на Всеукраїнському літературному конкурсі романів, п'єс та кіносценаріїв "Коронація слова – 2009" за роман "Замок Гербурт", який виданий під назвою "Тамдевін" у видавництві "Нора-Друк". Лише на Львівському Форумі видавців-2009 було продано 985 примірників цього роману.

Серед нагород Галини Костянтинівни Вдовиченко є також:

- спеціальна нагорода "Гранд – Коронація слова" (роман "Хто такий Ігор?"(2010р.);

- перше місце в номінації "Оригінально оформлене та проілюстроване видання" на Міжнародному дитячому фестивалі у Львові (травень 2011 року);

- нагорода "Книжкове Левеня" (казкова повість "Мишкові миші" з ілюстраціями художниці Анни Сарвіри, книга вийшла 2011 року у видавництві "Грані-Т" та стала першою книжкою Галини Вдовиченко для дітей);

- друге місце в номінації "Світ дитинства" та третє місце в номінації "Мистецтво друку" у національному конкурсі "Краща книга України» (2011), засновник якого — Держкомтелерадіо України (казкова повість "Мишкові миші");

- у короткому списку Літературної премії Бі-бі-сі-2011 роман "Бора" (вийшов 2011 року у харківському видавництві "Клуб сімейного дозвілля") увійшов у п'ятірку фіналістів;

- перша премія в номінації "Прозові твори для дітей" у Всеукраїнському конкурсі романів, п'єс та кіносценаріїв "Коронація слова – 2012" за казкову повість "Ліга непарних шкарпеток".

2011 року Галина Вдовиченко стала членом журі літературного конкурсу "Юне слово". Цього ж року у видавництві "Фоліо" (Харків) вийшла антологія малої прози "20 письменників сучасної України", до якої увійшло оповідання "Брат".

Новий роман "Купальниця" став лідером продажів на стенді видавництва "Клуб сімейного дозвілля" у Львові під час Форуму видавців-2012. Галина Костянтинівна є автором таких видань: "Хто такий Ігор?" (2010), "Бора" (2011), "Купальниця" (2012), "Інші пів'яблука" (роман, що вийшов 2013 року у видавництві "Клуб сімейного дозвілля").

Письменниця публікувалась також у збірниках: "20 письменників сучасної України" (оповідання "Брат") – (Фоліо, 2011); "27 регіонів України" (оповідання "Вулиця Дадугіна – вулиця Довбуша" (Фоліо, 2012); "Історія України очима письменників" (оповідання "Княгиня та вогняна саламандра" (Фоліо, 2013); "Жити-Пити. 40 градусів життя" (оповідання "Вікно") (Клуб сімейного дозвілля, 2013); "13 різдвяних історій" (оповідання "Повернення до Матроської тиші") (видавництво Старого Лева, 2013)

В одному зі своїх інтерв'ю письменниця сказала: "Нові ідеї сидять в мені, наче насіння в огірку. Або залітають з вулиці, як тополиний пух. Дуже природно усе відбувається. Іноді достатньо почути якусь фразу або побачити щось дивне. Раз по раз виникає відчуття, що не так автор ідею вибирає, як вона його. Сяйнула й вчепилася у тебе: я твоя, працєю наді мною".

"Він. Вона. Війна" – ці три слова на обкладинці книги **"Маріупольський процес"** Галини Вдовиченко відразу підказують читачеві, що за мить розгорнеться перед ним у тексті.

"Роман починав писатися на початку вересня 2014 року, коли була серйозна ситуація під Маріуполем, я знала, що це місто не здадуть, воно саме не здасться, залишиться українським", - ділиться письменниця. Ще однією причиною, чому письменниця зважилася на прозу про АТО, стала історія, яку вона почула від поранених бійців у госпіталі: про кохання між українським захисником і сепаратисткою, батьки якого після загибелі сина забрали вагітну дівчину до себе у Львів.

Ця історія й лягла в основу "Маріупольського процесу": у творі йдеться про кохання між Ольгою, родом із-під Маріуполя, та Романом зі Львова, якого взяли в полон бойовики.

Героїня твору, не вступивши до вишу, деякий час живе з хворою бабусею і братом Вітьком, що вступив до загону сепаратистів. Роман, діставши поранення і контузію, потрапляє в полон до російських найманців. Його віддають Ользі у своєрідне рабство: бранець має виконувати в обійсті дівчини господарські роботи.

Роман "Маріупольський процес" – твір не стільки про саму війну, скільки про людину в часи воєнного лихоліття. Разом із тим, письменниця покроково й посторінково описує як війна перевертає світогляд людини і породжує появу нових цінностей у її житті.

У "Маріупольському процесі" авторка не акцентує увагу на обставинах, коли людина людині вовк. Навпаки – демонструє, як в такий непростий час люди знаходять порозуміння, як війна змінює їхнє переконання із здавалося б, діаметрально протилежних площин і світоглядів.

Галина Вдовиченко лишає відкриту кінцівку, що цілком логічно, адже бойові дії на Донбасі тривають.

Романи письменниці **"Пів'яблука"** та **"Інші пів'яблука"** про долі чотирьох подруг, які мешкають у Львові: редактора Галини, дизайнера Ірини, коректора Магди та телеведучої Луїзи. Одного разу їм до рук потрапляє дивний сувенір — дерев'яне яблуко, яке давній майстер зробив з секретом. Щойно це яблуко опиняється в кожній з героїнь, її життя змінюється, потаємні

бажання стають реальністю.

Це перший роман автора. Книжка отримала спеціальну відзнаку конкурсу "Коронація слова", яку вперше ввели 2008 року – "Вибір видавців". Газета "Високий Замок" вперше, за згоди з видавцем, друкувала книжку у кожному номері у форматі "роман у газеті". Перший тираж книжки розійшовся протягом місяця.

25 червня 2009 року роман письменниці "**Пів'яблука**" посів друге місто на конкурсі "Найкраща українська книга-2009" за версією читачів та журі тижневика "Кореспондент".

Дія іншого твору письменниці "**Тамдевін**" відбувається у Карпатах неподалік від замку Гербуртів. Успішна українська художниця Анна, яка зробила кар'єру в Росії, їде у відпустку на запрошення колишньої однокурсниці у віддалене село поблизу старовинного замку, де можна легко загубитися у часі і просторі. В цей час у дикому урочищі Карпат проводить дослідження науковець-етолог Юрій. Він вивчає поведінку вовків у природному середовищі. Для цього він взяв під опіку трьох новонароджених вовчат, які втратили батьків. Людина і вовки в цій "зграї" живуть за вовчими законами, які іноді виглядають більш досконалими, ніж ті, за якими живуть люди.

Несподівана зустріч з художницею докорінно змінює життя і дослідника, і вовчої зграї.

Роман Галини Вдовиченко "**Купальниця**" – блискучий римейк на літературний дебют легендарного Теодора Драйзера "Сестра Керрі". І хоча ці дві книги розділяє понад століття, історія простої української дівчини Кароліни Кужвій ненав'язливо нагадує усім нам про прості загальнолюдські цінності. А вони, незважаючи на поважну часову і ментальну відстань, не змінилися. Цей твір – легка і водночас глибока "жіноча" розповідь про сучасну українську Попелюшку, яка тільки-но закінчивши школу, виривається із лещат сірих та злидених провінційних буднів і їде підкорювати столицю. Такі дівчата живуть із нами по сусідству, ходять тими ж вулицями і їздять тим же транспортом, що й ми. Проходячи повз, ми рідко замислюємось, що для кожної з цих дівчат життя приготувало окрему круговерть, простелило окрему стежину. Стежину до щастя і здійснення мрій. Але чи гарантують здійснені кар'єрні амбіції просте людське щастя? Галина Вдовиченко у своєму романі майстерно виписує найтонші грані у відносинах між чоловіком та жінкою, які не зуміли втримати біля себе найголовнішого...

Інший твір письменниці про який у Всесвітній мережі не знайти негативних відгуків, який наполегливо радять читати мрійливим жінкам і який дарує розуміння цінності звичайного спілкування – роман "**Бора**". У

книзі йдеться про редактора у видавництві Христину Бору, яка отримала оригінальний подарунок долі – будинок. Такий презент їй зробив чоловік, якого Бора заледве пам'ятає з юнацьких років. Але таки знаходить записи про нього у своєму щоденнику. Колись списала кілька сторінок спогадами – значить ці спогади були для неї важливими? Але справжнім подарунком виявляється геть не сам будинок як такий, а буденні радощі, які він дарує не лише новій хазяйці, а й людям, яких Його Величність Випадок звів під

одним дахом.

Бора (італ. *bora*, від грец. *βορέας* – північний вітер) – місцевий, холодний, сильний та поривчастий вітер, що дме з вершин невисокого хребта, розташованого на узбережжі водного басейну (моря, озера). Крім того, Бора-Бора – це острів у Тихому океані. За словами Андрія Куликова, члена журі конкурсу "Книга року ВВС 2011" «Бора, героїня твору, поривчаста, як вітер, – бо ж надто велика різниця між напруженістю її внутрішнього світу і млявістю довколишнього існування».

Роман Г. Вдовиченко "Хто такий Ігор?" Головна героїня нового роману письменниці працює в газеті у відділі новин. Роман можна було б вважати "виробничим", якби не блискуче перетинання сюжетних ліній та майстерне поєднання містики, історії і сьогодення. Роман про пам'ять, спокуту й кохання, які тривають довше за життя.

У новому романі героїня одна. Вона знову ж таки львівська журналістка (а що?.. пропрацювавши багато років у щоденній газеті, Вдовиченко аж ніяк не вичерпала цієї багатой теми в одному творі). Отже, Олена. Вона розлучена, виховує двох майже дорослих доньок-близнючок. Вона професіонал своєї справи. Вона небайдужа до чужих проблем. Вона любить старовинні замки і рятує собак. Вона ділова й самодостатня, але в неї закохані водночас як мінімум троє чоловіків різного калібру та віку. Вона носить червоні туфлі та їсть у кав'ярні пампухи з трояндовим варенням. Вона завжди віддасть перевагу сексу над кіно. Вона пліткує з подружкою та їздить на полювання у суто чоловічій компанії. Вона "коня на скаку остановит, в горящую избу войдет" (друге – буквально). Вона готова в будь-який момент відпустити на волю набагато молодшого від себе коханця – втім, куди ж він від неї подінеться?

Цілком закономірно, що книжки Галини Вдовиченко швидко й безпомилково знайшли свого читача, себто читачку. Вони дуже точно, як пазл на своє місце, лягли в нішу очікувань саме тієї частини жіночої аудиторії, що звикла носити у торбинках книжки – на випадок, якщо трапиться вільна хвилинка. Вільна хвилинка у цих жінок випадає нечасто: вони працюють, вони постійно в русі, до того ж на них, як правило, і родина, і друзі, і господарство, і домашні тварини, і взагалі всі можливі проблеми цього світу. Соціально така жінка належить до middle class'у – який у нашому суспільстві, на щастя, все ж таки є. Вона добре заробляє, вона завжди доглянута,

може дозволити собі гарний одяг і відпочинок – але має і духовні потреби. Які задовольняє, зокрема, завдяки отій книжці в торбинці.

Цей твір, як і решту книжок Вдовиченко, зручно читати уривками, за нагоди. Напруженого сюжету, за яким треба стежити, тут нема: оповідь розпадається на окремі новели, поєднані досить умовною наскрізною ниткою. Ось героїня знайомить героя зі своїми доньками, ось уболіває на кінних перегонах, а ось готує матеріал про смертну кару та відвідує жінку, яка відбуває пожиттєвий термін за подвійне вбивство. Ця Олена має ще й надприродні здібності, може прозирати минуле й майбутнє... Фантастичний елемент майже не є сюжетотворчим, але з ним глибше й цікавіше. Кожен епізод твору несе свою життєву філософію, прості, але точні спостереження й думки про вічне і про буденне. Така книжка може продовжуватися нескінченно, як "вертикальний" телесеріал на кілька сезонів, а може завершитися на довільному місці, як воно і стається у Галини Вдовиченко.

Кожне з оповідань збірки **"Ось відкрита долоня"** – наче маленькі епізоди, незначні щоденні події, з яких і складається людське життя... Чоловіки й жінки, чужі та найрідніші, діти, брати і сестри... Вони даватимуть поради, чи, радше, пропозиції, які варто почути у швидкоплинному повсякденні. Вони тягтимуть три роботи в Італії та уникатимуть життєвих мелодрам. Вони гратимуть в історію на львівській площі Ринок і випадково передбачатимуть майбутнє. Як сліпі, навпомацки шукатимуть щастя, дослухаючись не до порад психолога, а до маленького заблуканого папужки. Збиратимуть тіло по шматках у військовому шпиталі і намагатимуться зібрати розбиті душі, малюючи зелене дерево... Проживатимуть життя, у якому слова раптом набули нових значень.

Галина Вдовиченко пише також твори для дітей. Один із них – **"Ліга парних шкарпеток"**. Він має такий сюжет: "У нижній шухляді шафи жили непарні шкарпетки. Їм дуже хотілося бути потрібними, але... одного разу господиня пообіцяла викинути "весь цей мотлох". Тоді вони організували "Лігу непарних шкарпеток", і коли хтось із них потрапив у біду, друзі рятували його — витягали зі сміття. Навіть коли до сірої шкарпетки знайшлася пара, вона не захотіла покидати старих друзів... Ця книга перш за все навчає дітей цінувати справжню дружбу.

36 і 6 котів – саме стільки, не більше й не менше, хвостатих героїв Галини Вдовиченко – оселилося одного дощового вечора в помешканні пані Крепової попри її бажання. Але серце непоступливої господині до котів-безхатків прихилила киця-сфінкс Баронеса. Ані пані Крепова, ані її племінник Стас навіть уявити собі не могли, чим обернеться вторгнення у їхнє маленьке помешкання 36 дорослих і 6 маленьких котів. Авторка розповіла, що на таку історію її надихнула подруга, якій було важко прокидатись зранку, тому вона мріяла бути жайворонком. І тут у голові письменниці зразу почала народжуватись історія: "Узагалі, нас надихає будь-що: кожна прочитана книга чи навіть коротенька розмова

з цікавою людиною. Головне – не відпускати ці думки і створювати з них щось цікаве".

В іншій книзі для дітей **"Сова, яка хотіла стати жайворонком"** розповідається про сову, якій стало цікаво пожити життям жайворонка, і, навпаки, жайворонка, який хотів спробувати співати вночі. Адже сові серед всього царства птахів дістався найгірший час доби. Вона нічого не чула і не бачила із того, що радувало Жайворонка. Її час – темнота, зірки і тиша. Віднині вона стає ранньою пташкою... "Ми часто хочемо переламати себе, бути тим, ким не є насправді. Не потрібно бажати бути кимось іншим, адже кожен з нас неповторний", –

каже Галина Вдовиченко.

Твори письменниці варто читати, адже вони наповнені теплом і залишають після себе світле радісне почуття.

Твори Галини Вдовиченко

Бора : роман / Г. Вдовиченко. – Харків : Книжковий Клуб "Клуб сімейного дозвілля", 2011. – 240 с.

Купальниця : роман / Г. Вдовиченко ; передм. Г. Гудзьо. – Харків : Книжковий Клуб "Клуб сімейного дозвілля", 2012. – 240 с.

Маріупольський процес: роман / Г. Вдовиченко. – Харків: Книжковий Клуб "Клуб Сімейного дозвілля", 2015. – 288 с.

Мишкові миші з продовженням / Г. Вдовиченко. – Львів : Видавництво старого Лева, 2017. – 152 с.

Ось відкрита долоня : збірка / Г. Вдовиченко. – Харків : Книжковий Клуб "Клуб Сімейного Дозвілля", 2016. – 208 с.

Сова, яка хотіла стати жайворонком / Г. Вдовиченко. – Ужгород : "Книги ХХІ, Чорні вівці", 2018. – 48 с.

Тамдевін : роман / Г. Вдовиченко. – Київ : НОРА-ДРУК, 2012. – 232 с.

36 і 6 котів : твори для дітей / Г. Вдовиченко. – Львів : Видавництво Старого Лева, 2015. – 136 с.

Література про життя і творчість Галини Вдовиченко

Герасименко Н. Любов, народжена війною / Н. Герасименко // Літер. Україна. – 2016. – 24 листоп. – С. 14

Красніченко Є. "Укр." і сепаратистка / Є. Красніченко // Культура і життя. – 2016. – 17 черв. – С.10

Коли закінчиться війна – повернуться бажання, які нині завмерли...: інтерв'ю з письменницею Г. Вдовиченко; запис Л.Таран // День. – 2015. – 17-18 лип. – С.23

Майстренко О. Галина Вдовиченко: "Кожна книжка – це звільнення, і кожна книжка – це вчинок" : [інтерв'ю про творчість письменниці] / О. Майстренко // Літературна Україна. – 2011. – №43 (10 листоп.). – С. 12.

Матвієнко М. Галина Вдовиченко: "Щоб на шляху від школи додому кожному траплялася книгарня..." : [інтерв'ю про проблеми читання] / М. Матвієнко // Літературна Україна. – 2012. – №2 (24 трав.). – С. 11.

Миколаєнко А. Галина Вдовиченко : [розповідь письменниці про подорож містами України] / А. Миколаєнко // Літературна Україна. – 2011. – №9(3 берез.). – С. 7.

Сайко С. "Після Майдану, Криму, Сходу я – оптимістка, але з доброю пам'яттю" / С. Сайко // День. – 2014. – 1-2 серп. – С. 23

Терен Т. Галина Вдовиченко: Діти вирости – і в мене почали народжуватися книжки: успішна львівська письменниця Галина Вдовиченко – про журналістське, літературне, письменницьке, особисте і жіноче / Т. Терен // Україна молода. – 2010. – 5 лютого. – С. 21.

Фіалко Д. Письменниця Галина Вдовиченко: "Люди не здогадуються, що я їм у вікна зазираю" : [інтерв'ю] / Д. Фіалко // Урядовий кур'єр. – 2015. – №38. – С. 10.

Хомишинець Л. Галина Вдовиченко: "Я була письменницею із самого дитинства" : [інтерв'ю] / Л. Хомишинець // Друг читача. – 2009. – №14. – С. 4.

Електронні ресурси

Вдовиченко Галина Костянтинівна [Електронний ресурс] // Вікіпедія : вільна енциклопедія : [сайт]. – Електрон. текст. дані. – [Б. м.], 2019. – Режим доступу : https://uk.wikipedia.org/.../Вдовиченко_Галина_Костянтинівна... (дата звернення : 10.05.2019). – Назва з екрана.

Галина Вдовиченко, твори для дітей - Мала Сторінка [Електронний ресурс] // Мала Сторінка : [сайт]. – Електрон. текст. дані. – [Б. м.], 1919. – Режим доступу : <https://mala.storinka.org/галина-вдовиченко-твори-для-діт...> (дата звернення : 10.05.2019). – Назва з екрана.

Для заміток

Серія "Сучасні українські письменники"

Щирість та емоційність прози Галини Вдовиченко

Інтелект-реліз

Вип.28

Автор-укладач Варвара Василівна Потуремець

Редактор	<i>С. В. Сичова</i>
Комп'ютерна верстка	<i>О. М. Якубовський</i>
Відповідальна за випуск	<i>М. Г. СклярOVA</i>

Підписано до друку 16.05.2019. 12 стор. Тираж 3 прим.
Обласна бібліотека для юнацтва імені Олеся Гончара
36039, м. Полтава, вул. Гончара, 25а
<http://libgonchar.org>
E-mail:pobugonchara@ukr.net